

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ

Μελοδ. Schumann, (N'es-tu pas le regard de Dieu ?), B, αρ. 3

Πρὸς Σε ὑψοῦται, Κύριε,
τῆς πλάσεώς Σου ἡ φωνή.
Σ' ὑμνοῦσι γῆ καὶ οὐρανοί,
καὶ γλῶσσαι λαῶν μύριαι.

Τῆς πατρικῆς Σου χάριτος
ἀνάπλεως εἶν' ὅλ' ἡ γῆ.
Ἀκένωτός Σου ἡ στοργή
κ' ἡ πρόνοιά Σου ἄρρητος.

Τ' ἀνθ' εἰς τὴν γῆν ἠρίθμησας,
τὰ ἄστρα εἰς τοὺς οὐρανοὺς.
Ὅπως εὐφραίνεται ὁ νοῦς
τὰ πάντα διερρύθμισας.

Ὅπου τὸ βλέμμα τρέπομεν
εἰς οὐρανὸν ἀπὸ τῆς γῆς,
λάμπ' ἡ ἀγία Σου σφραγίς,
τὰ θαύματά Σου βλέπομεν.

ὦ! τί θ' ἀνταποδώσωμεν
ἀνθ' ὅσων δίδεις εἰς ἡμᾶς;
Τὸ ὄνομά Σου μὲ τιμᾶς
καὶ ὕμνους θὰ ὑψώσωμεν.

Τὸν νοῦν καὶ τὰς καρδίας μας
 Σοὶ δίδομεν, Σὰ ἐκ τῶν Σῶν.
 Καθάρισόν τα ὡς χρυσὸν
 ἀπὸ τὰς ἀμαρτίας μας.

—

Θαμβοῦται εἰς τῆς φύσεως
 τὴν καλλονὴν ὁ ὀφθαλμός.
 Τῆς πλάσεως εἶν' ὁ ψαλμός
 ψαλμός εὐχαριστήσεως.

—

Τὸ Ἱερόν Σου θέλημα
 τὸν βίον μας ἅς διοικῇ,
 πρὸς δόξαν Σου διηνεκῇ,
 πρὸς μέγα μας ὠφέλημα.

